

πάντα κρύβει μέσα του κάποιαν άγνότητα. πού θά εΐτανε χρυσάφι άληθινό, άν κανείς είχε τή δύναμη και τήν έρεξη τής δουλειάς νά τοῦ τή φανερώση και συνειδητή νά τοῦ τήν κάμη ρυθμίζοντάς της τὸ πότισμα καθάρσιου νεροῦ ἀπὸ τίς πιὸ κρουσταλλένιες πηγές. Ὁ κύκλος τοῦ κ. Πολέμη πρέπει νά ζητηθῇ στὴ λεγόμενη ἀναπτυγμένη τάξη, πού χρέος θεωρεῖ πλάϊ στὸ γαλλικὸ ρομάντζο τής τρεχούμενης φιλολογικῆς βιομηχανίας, ν' ἀναπύξῃ τὴν κοίραση και σὲ κάτι ἑλληνικόν, και μάλιστα σὲ στίχο ἁρμονικὸ και μὲ πλούσια ρίμα ταιριασμένο σὰν τὸ στίχο τοῦ ποιητῆ τῶν «Ἀλάδαστρων» και τοῦ «Παλιῦ βιολίου».

Ὅμως ὅποιος ἔχει ἰδέα τής ἀψηλῆς και ἀληθινῆς ποίησης, πού κλείνει τὸ συμμαζωμένο βάθος στὴ μορφή και στὴν οὐσία, πῶς θά μπορέσῃ νά ὑποφέρει τὸν πλατὴ, τὸν ψεύτικα ἁρμονικὸ γιὰ τὴν ἀναδαθιά του και γιὰ τὴν ἀλογισιὰ του, και γιὰ τὴν πρόστυχη προσπάθεια μιᾶς χιλιοπατημένης ὥριμανίας πού δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἄγνόν, τὸ ἴσια ἀπὸ τὴ φύση και τὴν ἔμπνεψη φερμένο, στίχο τοῦ κ. Πολέμη, γραμμένο πάντα θάλεγε κανείς μὲ τὴν παραγγελία κάποιας ὁρμῆς πού στέκει ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς «ἱερῆς μανίας»;

Ἔτσι βλέπουμε πῶς ὅλοι οἱ «ἔχεφρονοῦντες» καλοκάγαθοί μας Ἀθηναῖοι, γραμματισμένοι και μορφωμένοι ὅσο τοὺς ἐπιτρέπουν τὰ φῶτα τῆς σπουδαίας μας δημοσιογραφίας, τὴν ὥρα πού καταριῶνται τοὺς ἀκατανόητους μαλλιαροὺς και τίς τρέλλες «αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων», ἀμέσως ἀμέσως ἔρχονται νά ἐξαιρέσουν τὰ ἔργα τοῦ κ. Πολέμη, ὅσο κι ἂν μέσα σ' αὐτὰ βρίσκονται οἱ ἴδιες φοδερές και τρομερές λέξεις (*) πού ἀπαντιοῦνται και στὰ ἔργα ἄλλων ποιητῶν ἀπὸ τοὺς ἀναθεματισμένους τῆς κοινωνίας μας.

Αὐτὸ δείχνει θεοφάνερα πῶς δὲν εἶναι ἡ δημοτικὴ γλῶσσα πού φέρνει τὴν ἀποκρουστικότητα, μὰ εἶναι μονάχα ἡ ἀνημποριά στὸ νά νοιώσουν ἐκεῖνο πού στέκεται πολὺ ἀψηλότερα ἀπὸ τὴ νόηση και τὴν μπορέσή τους. Ἡ Τέχνη πού εἶναι βαθιά σὰν τὴ Φύση στὸ ἀληθινόν τῆς νόημα τοὺς στέκεται μυστήριο. Ἔτσι ἐκεῖ πού ἕνας χαίρεται και θαμάζει ἕνα πολὺχρωμο μικροπραματάκι πού γυαλίζει και λάμπει, μένει ἀνίδεος κι ἀδιάφορος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ μπροστὰ σ' ἕνα δέντρο ἀψηλόκορφο και λεδέν-

(*) Πολλοὶ δὲν κατάλαβαν ἀκόμα πῶς τὸ γλωσσικὸ δὲ εἶναι ζήτημα γιὰ λέξεις μὰ γιὰ τύπους γραμματικῶν σύμφωνα μὲ τὴ ζωντανὴ λαλιὰ τοῦ λαοῦ μας, ὅπως σοφὰ τὸ παρατήρησε ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ «Ταξιῶν» ὁ Ψυχάρης. Ὅσοι χτυποῦνε τὴ γλωσσικὴ μεταρρύθμιση μ' ἄλλη βάση στὰ χαμένα συζητοῦνε,

τικο πού ἡ ὁμορφιὰ τῆς φυλλωσιᾶς και τοῦ κορμιοῦ του δίνει τὴν πιὸ δυνατὴ καλλιτεχνικὴ συγκίνησι σ' ἕνα μάτι αἰσταντικό.

Ὁ κ. Πολέμη πού εἶναι ἀληθινὰ συμπαθητικὸς ὡς ἄτομο, δὲν μπόρεσε νά συμπάθῃ σ' ἴδιος τὴ σύγχρονη φιλολογικὴ πρόοδο τῶν πολιτισμένων λαῶν και μένει στερεὰ δεμένος στὸ φιλογολικὸ εἶδος τῆς περασμένης γενεᾶς, ἐκεῖ πού ἄλλοι ἴσιοί του, ἂν ὄχι καλλήτεροί του, ὅπως ὁ Δροσίνης, κατάλαβαν τί τρέχει και στὸ μὴ μπορῶντας ν' ἀκολουθήσουν παράτησαν κάθε μάταιη προσπάθεια, γιὰ νά σταθεῖνε νά κλείσουν τὸ ἔργο τους ἔργο στὴν ἐποχὴ πού τὸ φανέρωσε και πού τὸ ἀξίζει.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΓΜΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ (*)

Η ΝΕΡΑΗΔΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Ναί γώ· τί θέλεις ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (εἰρωνικά)

Σύ εἶσαι πού ὀρίζεις τὸ βουνὸ και τὴν κορφὴ του ;
Σύ εἶσαι πού λὲς πῶς κι ὁ Ἀητὸς ἐκεῖ δὲ φτάνει ;
Σύ εἶσαι πού πῆρες και τὸ δαχτυλίδι πίσω; (γελάει).

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (φαρμακομένη)

Ὁ,τ' εἶπα και τὸ ξαναλέω.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Θενὰν τὸ ἰδοῦμε.

Και πρῶτα ξαναγύρνα μας τὸ δαχτυλίδι.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (ἀπελπισμένα)

Ἀχ Νύχτα θεοσκοτεινὴ κι ἀσβολομένη
σὺ μοῦστησες τὰ βρόχια πικροκαταρούσα·
τὴν ἀκούω τὴν κατάρα σου στὰ φυλλοκάρδια.
Κέγὼ σὲ καταργιέμαι τρισκαταραμένη·
και τὸν Ἀβγερινὸ και τὸν Ἀποσπερίτη
στὰ μάτια μου πάντοτε θάχω.

(δίνοντας τοῦ Γιανᾶκη τὸ δαχτυλίδι)

Νά τὴν Πούλια.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (κρατώντας τὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι του)

Και τώρα παντοδυναμούσα τράβα πάμε.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (βουρκομένη)

Σ' ἀφίνω γιὰ ψηλὴ κορφὴ και τιμημένη·
σὰν τὴν ἀβγὴ μπροβαλεῖ ὁ Γήλιος και δὲ μῆβρει
νὰν τονὲ καρτερᾶω γιὰ νὰ μὲ χαιρετήσῃ
δός του τὰ μάβρα νέφαλα νὰν τὰ φορέσει
και μένα ἡ Νύχτα πὲς του μοῦστησε τὰ βρόχια.
Σάφινω γιὰ ψηλὴ κορφὴ και τιμημένη

(*) Κοίταξε ἀριθ. 480, 481 483, 484 485 και 486.

πὺν οἱ πᾶγοι μὲ τὰ χιόνια μούχτισαν πιλᾶτια
καὶ πόδι δὲν τὰ πάτησε μάτι δὲν τὰ εἶδε
τὸ βράδι πὺν θὰ γύρει στὸ βασιλεμά του
ὁ Γήλιος μου καὶ δὲ θὰ βρεῖ τὴ σαστικιά του
τὸ στεφνὸ τὸ γλινὸ φίλι της νὰν τοῦ στεῖλει
ἄχ ! (ξεσπάει σὲ κλάημα) τιμημένη μου κορφὴ θὰ
[κλαίω θὰ κλαίω.

(Ὁ Γιανᾶκης τὴν κοιτάζει χαμογελών-
τας. Ἡ Νεράηδα συνερχόμενη).

Πάρε με κερδιστή. Θάρθῳ στὸ φτωχικό σου·
πάρε με καὶ γυναίκα σου πιστὴ θὰ γένω
μόνε ποτές μὴ μοῦ ζητήσεις νὰ μιλήσω
ὅσο κι ἂν κλαίω τὶ θὰ σοῦ φύγω καὶ στὸ λέω.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (περήφανα)

Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς σὲ θέλω γιὰ τὸ φτωχικό μου ;
Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς γυναίκα μου θενὰ σὲ πάρω ;
Κι ἂν ἔχεις τὸν Ἀβγερινὸ κι Ἀποσπερίτη
στὰ δυὸ σου μάτια, λὲς ποτές πὼς θὰ σᾶλᾶξω
μὲ τὰ μελίγληνα μάτια τῆς σαστικιάς μου ;
Ἔχω κ' ἐγὼ μιὰ ἀγάπη ἀγάπη λατρεμένη
ποὺ θὰ στολίσει γλήγορα τᾶρχοντικό μου
καὶ θὰ σταβρόνεται τὸ γέλιο μας κεῖ μέσα
μὲ τῶν παιδιῶν μας τὴ φωνὴ καὶ τὰ τραγούδια.
Ἄν εἶσαι σὺ Νεράηδα πιὸ καλὴ εἶναι κείνη !

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (ξιπασμένη)

Καὶ τότες τί μὲ θέλεις ; Ποὺ θέλεις νὰ πάμε ;
Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του).

Ἀπάνου στὴν ψηλὴ κορφὴ τὴν τιμημένη
ποὺ εἶνε στημένα τὰ παλάτια σου μὲ χιόνια
καὶ πόδι δὲν τὰ πάτησε μάτι δὲν τὰ εἶδε
τὶ ἀπὸ παιδάκι ἀποθυμῶ νὰν τὰ γνωρίσω.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (θαρέδοντας λίγο)

Δὲ θὰ μπορέσεις νᾶνεβεῖς ἐκεῖ ποτές σου.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Γιατί ;

Η ΝΕΡΑΗΔΑ

Γιατί ζαλίζονται οἱ ἄθρῳποι ἁπάνου.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Κ' ἐγὼ Νεραηδογεννημένος εἶμαι. Τράβα.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ

Παγόνουνε οἱ ἄθρῳποι ἐκεῖ.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (μὲ πείσμομα)

Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι !

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (γλυκὰ)

Καὶ τεῖσαι ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Θέλεις νὰ στὸ πῶ ; Λοιπὸν ἐγὼ εἶμαι

ὁ Γιανᾶκης ποὺ ἀπὸ παιδὶ μὲ τὶς Νεράηδες

καὶ τὶς Ξωθιὲς γυρίζω καὶ τὶς τραγουδάω.

Τὶς ἔψαλα μὲς τὰ τραγούδια μου τὰ πρῶτα

καὶ σένανε μαζὶ καὶ σένα ἐκαρτερούσα

τὸν πόθο τὸ μεγάλο νὰ μὲ πᾶς γιὰ νὰ ἴδω.
Ἐγὼ εἶμαι ποὺ κληρονομᾶω τὸ δαχτυλίδι
τὸ δαχτυλίδι ποὺ μὲ τράβηξε κοντὰ σου.
Ἐλα Νεράηδα κ' εἶσαι ἐλέφτερη γιὰ πάντα
τὴν κορφὴ τὴν ψηλὴ κι ἀπάτητη ἃ μοῦ δείξεις.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (συλοσημένη)

Εἶσαι ὁ Γιανᾶκης ; καὶ δὲν τῶλεγες ὥς τώρα ;
Πόσες φορὲς δὲν παίξαμε στὰ περασμένα ;
Μὲ ξέχασες λοιπὸν καὶ πιά δὲ μὲ θυμάσαι ;
Ποῦν' τὰ τραγούδια τὰ παλιὰ ποὺ ἐτραγουδοῦσες ;
κ' ἡ λύρα ποῦναι ποὺ ἔπαιζες μὲς τοὺς χοροὺς μας ;
Γιατί Γιανᾶκη ἐκρύβουσιν τόρα ἔξι χρόνια ;
ὅλημερὶς κι ὅλονυχτὶς οἱ γιαδερφές μου
σὲ ἀναζητᾶνε καὶ σὲ ἀποθυμοῦνε. Πού εἰσουν ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (μὲ κάπιο λίγομα)

Γλυκεῖα Νεράηδα τοῦ βουνοῦ στὴν ἐξορία·
μὰ τόρα κυνηγώντας νὰ σὲ βρῶ ξανάρθα
καὶ τὰ παλιὰ μου χρόνια πάλε θὰ ξανάρθουν.
Θᾶρχομαι κάποτες στοὺς χοροὺς σας νὰ ψέλνω
καὶ νὰ βαρῶ τὴ λύρα νὰ σᾶς συντροφέβω.

(παρκαλετικά)

Καὶ τόρα ποὺ μὲ ξέρεις δὲ θὰ μᾶνεβάσεις ;

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (πέρνοντας τὸ θᾶρος της)

Γιανᾶκη μου φοβάμαι.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (τὸ ἴδιο)

Πὲς μου πὼς δὲ θέλεις.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (προστατευτικά)

Ὅχι Γιανᾶκη μὰ φοβάμαι γιὰ τὰ σένα
Ἐκεῖ δὲν εἶν' γραφτὸ στὸν ἄθρῳπο νὰ φτάσει·
θὰ μείνεις μὲς τὸ δρόμο....

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (κοιτάζοντάς τη κατὰματα)

Μὰ καὶ θὰ πεθάνω

ἂφ τὸ μεγάλο πόθο τόρα ἃ δὲν ἀνέβω.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (μᾶπιαστο χαμόγελο)

Νὰ σᾶνεβάσω !

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Ναὶ τὸν Ἥλιο νᾶντικρίσω !

Η ΝΕΡΑΗΔΑ

Δὲ θὰ προφτάσεις νὰν τὸν δεῖς.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Ἄς μὴν προφτάσω !

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (μὲ τὸ χαμόγελό της)

Καὶ ποιά ἀγαπᾶς Γιανᾶκη ; Ποιά εἶναι ἡ σαστικιά σου ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (ξαφνιζόμενος)

Τί τὴν θέλεις ;

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (τὸ ἴδιο)

Νὰ τὴ φέρω ὅταν θὰ πρέπει.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (πιάνοντας τὰ χέρια της)

Γλυκεῖα Νεράηδα τοῦ βουνοῦ σκλάβος σου θὰ εἶμαι...

(φιλιώντας τὰ χέρια της)

Εἶναι ἡ Ἐρωφίλη πού ἀγαπῶ καὶ λαχταρίζω.
Δὲν τόλμησα ποτὲς νὰν τῆς τὸ μολοήσω
μόνε τὴν ἀγαπάω ἀγαπάω τὴν Νεράηδα
καὶ ξεψυχᾶω γλυκὰ μὲς τὸ συλοησμό της.

(γονατίζοντας μπροστὰ της)

Ἐσὺ θὰν τῆς τὸ πῆς θὰν τῆς τὸ φανερόσεις ;

Η ΝΕΡΑΗΔΑ (βιαστικά κάπως)

Ναὶ ναί. Θὰν τῆς τὸ πῶ θὰν τῆς τὸ φανερόσω
καὶ τόρα τράβα ἐμπρός.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (σηκόνεται)

Γλυκειά μου Νεραηδοῦλα (φέγγουν).

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

Η "ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ," Η "ΕΣΤΙΑ," ΚΙ Ο κ. ΤΣΟ- ΚΟΠΟΥΛΟΣ

Θὰ τὸ νομίζαμε ἐξευτελιστικὸ ν' ἀπαντούσαμε
στ' ἀνάξια λόγια, ὅσα, κινημένα ἀπὸ τὸν ἀνίδεο θό-
ρυβο γιὰ τὴ ζωντανή μας γλώσσα καὶ τὴ νεώτερη
ποιητικὴ μας παράδοση, φανήκανε στὰ περισσότερα
καθημερινὰ φύλλα τῆς μέρες πού παίχτηκε ἡ «Ἰφι-
γένεια» τοῦ Μορεᾶς. Κ' ἔτσι νομίζουμε πὼς θὰ ξω-
φλούσαμε μιὰ γιὰ πάντα ἂν ξαναφανερώνουμε ἐδῶ
τὴν ἀηδία καὶ τὰ μειδιήματα πού μᾶς προξένησαν
ὅσα σημειώθηκαν ἀπὸ τοὺς λογιῆς λογιῆς ζωέμπο-
ρους τῆς δημοσιογραφίας, καθὼς ἀπὸ τὸν κ. Γ. Πῶπ
στὶς «Ἀθῆναι» ἢ ἀπὸ τὸν ἀστεῖο «Θεατὴ» τοῦ ἴδιου
φύλλου, ἀπὸ τὸ νεαρὸ ἡλίθιο κ. Γ. Βλάχο στὸ «Χρό-
νο», καὶ ὅσα ἀπὸ ἄλλους ἀσήμαντους στὶς διάφορες
Ἑσπερινές, Ἀστραπές, Ἐφημερίδες, Καιροὺς κτλ.κτλ.

Ἀντίθετα μὲ τὰ παραπάνου θὰ θέλαμε νὰ ρή-
ξουμε στὸ «Νουμᾶ» λίγα πρόχειρα λόγια γιὰ τὰ
γραφόμενα τῆς «Ἑστίας» καὶ τοῦ κ. Γ. Τσοκοπού-
λου στοὺς «Καιροὺς» καὶ ἄλλου· γιατί κ' οἱ δύο τους
αὐτοί, χωρὶς βέβαια νὰ βρῖσκουνε καὶ νὰ διασύρουν,
θέλησαν, κινημένοι ἀπὸ ἀδέξιους δογματισμοὺς καὶ
ἀκαλλιτέχνητες μικροαντίληψεις, νὰ κακίσουνε τὸ
«ἄτοπο» μεταφραστικὸ ἐπιχείρημα.

Ἡ μεγαλύτερη μερίδα τοῦ τύπου, πού σύμ-
φωνα μὲ τὴ γενικὴ δμολογία πρωτοστατεῖ σ'
ὅτι ξεχαρδαλωμένο παρουσιάζει ὁ τόπος, δὲ θὰ
μποροῦσε βέβαια νὰ ξεφύγῃ τὰ σημάδια τοῦ
ξεπεσμοῦ γιὰ τὰ γλωσσικὰ καὶ λογοτεχνικὰ ζη-
τήματα, ζητήματα πού προϋποθέτουνε πάντα τοὺς
λίγους ἐκλεκτοὺς πού δὲν ἔχουνε μολυσμένη τὴ σκέ-
ψη. Κ' ἔτσι, καὶ ὅσα φύλλα μᾶς φαντάζουνε σεμνὰ
μέσα στ' ἄλλα τ' ἄσεμνα, γιὰ ποιητικὰ ἢ καλ-
λιτεχνικὰ ζητήματα, δὲ μποροῦνε νὰ ξεφύγουνε τὴν

κοινὴ μοῖρα τῆς ψευτιάς καὶ τοῦ κακοῦ. Ἀς πά-
ρουμε τὴν Ἑστία. Στὸ φύλλο τῆς 8 Αὐγούστου 1912,
στὸ φιλολογικὸ χρονογράφημα τοῦ κριτικοῦ συντάχτη
τῆς κ. Ν.Κ., σημειώνονται τ' ἀκόλουθα : «Ἡ μετά-
φρασις ἦτο ἀσφαλῶς πολὺ καλὴ. Πεζή, ρυθμικὴ
κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς διαλόγους—ἐμμετρος εἰς
τὰ χορικά, ὅπως ἔπρεπε ἄλλως τε.... Ἡ ἀπόδοσις
(τοῦ διαλόγου) ἤμποροῦσε βέβαια νὰ εἶναι καλλιτέρα·
τοῦτο δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι δὲν εἶναι ἤδη καλὴ.
Ἀντιθέτως, εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν χορικῶν ὁ κ. Α.
Παλαμάς ὑπῆρξεν εὐτυχής.»

Δίπλα ὁμοῦς μὲ τὸν κ. Ν. Κ. ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ
κ' ἡ ἐπίσημη «Ἑστία» καὶ σ' ἓνα ἀνυπόγραφο ση-
μείωμά της, φθέγγεται : «...Τὸ ἐπεισόδιον μᾶς ἐμ-
πνέει λύπην, λύπην καὶ μόνον λύπην... Λύπην διότι
νεαρὸς λόγιος δοκιμάζει τὸ σθένος τοῦ εἰς ἀποπείρας
ἀσεβεῖς συνάμα καὶ ἀνωφελεῖς...» Ἡ «Ἑστία» μι-
λεῖ ἀκόμα γιὰ παιδικὰς φιλοδοξίας καὶ γιὰ τὸ μικρὸ
μας φιλολογικὸ ἀνάστημα· θὰ εἴχαμε ὅλη τὴν καλὴ
διάθεσιν νὰ τῆς πάρουμε συμπάθειον πού δὲν εἴμασθε
μεσόκοποι καὶ νὰ τῆς ζητήσουμε μὲ τί νούμερα με-
τρᾷ τ' ἀναστήματα. Θὰ προσθέταμε ἀκόμα πὼς
ὅταν ἐδῶ καὶ καιρὸ μεταφράσαμε λίγους στίχους ἀπὸ
τῆς «Στροφῆς» τοῦ Μορεᾶς, ὁ ποιητὴς καταδέχτηκε
νὰ τοὺς προσέξῃ καὶ νὰ τοὺς τιμήσῃ μὲ τὸ θερμό
τοῦ ἐπαινο· καὶ πὼς δὲν ξέρομε, ἂν κανένας ἀπὸ
τοὺς μετριώτατους μεσόκοπους λογογράφους πού λι-
δανίζονται καθημερινὰ στὴν «Ἑστία», καταπιανό-
τανε μὲ παρόμοιο ἐπιχείρημα, θάδρισκε τὴν ἴδια
τύχη.

Ἐρχομαι στὸν κ. Γ. Τσοκόπουλο. Σ' ἓνα τοῦ
χρονογράφημα στοὺς «Καιροὺς», μὲ ὑπογραφή Φι-
λέας Φόγγ, μᾶς κηρύχνει «ἐνόχους ἐσχάτης ἀκα-
λαισθησίας» καὶ «προδότας τῆς Τέχνης». Δὲν ξέρω
καλὰ καλὰ ἀπὸ ποιά αἰσθητικὴ σχολὴ ἀποφοίτησε
ὁ κ. Τσοκόπουλος, οὔτε καὶ ἂν πρέπη, γιὰ νὰ δου-
λέψῃ κανεὶς τ' ἀγνὸ νόημα τῆς Τέχνης, νάχῃ γρά-
φει στίχους, προσιτοὺς σὲ κάθε κοινὸ, τέτοιους καθὼς
οἱ στίχοι τῆς «Περουζέ». Κι ἀκόμα δὲν ξέρω ἂν κα-
νεῖς, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ φράση καλλιτεχνικὴ καὶ στί-
χους περίτεχνους, πρέπει νὰ εἶναι χηνόπουλο, κα-
θὼς νοστιμεύεται νὰ μᾶς ὀνομάζῃ ὁ κ. Τσ., ἢ με-
γάλη, πολὺ μεγάλη χήνα καὶ πάπια παχύδερμη. Μὰ
ξέρω νὰ τόνε διαβεβαιώσω πολὺ καλὰ, αὐτὸν καὶ ἄλλους
τοὺς ἄλλους, πὼς λέξεις τέτοιες σὰν τὸ «ἀναμαλλιά-
ρα» (*), «σφαχτάρι», «σύγκορμος», ἐκφραστικὲς καὶ

(*) Σημ.—Τόσο πολὺ γνωστὲς καὶ καθιερωμέναι εἰναι οἱ
λέξεις τοῦτες, πού θὰ μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε πὼς τὴν
πρῶτη ἀπ' αὐτές, τὴν «ἀναμαλλιάρα», βρῖσκουμε στὸ Ἑλλη-
νογαλλικὸ λεξικὸ τοῦ κ. Ἀγγ. Βλάχου, (τοῦ ὑπερκαθαρευου-
σιάνου, πού διαλαλεῖ τὸ ἀπόλυτον ξεκαθάρισμα τῆς γλώσσας),
καὶ τὴ λέξη «σύγκορμος» στὸ καλὸ «Γλωσσάριον Ἑπειρωτι-
κῶν λέξεων» τοῦ κ. Ἀράδαντινοῦ.